

Απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 18ης Ιουλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλο Δουκάτου του Λουξεμβούργου

(Υπόθεση C-61/07) ⁽¹⁾

(Παράβαση κράτους μέλους — Μηχανισμός παρακολούθησης των εκπομπών αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου — Εφαρμογή του πρωτοκόλλου του Κιότο)

(2007/C 211/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: U. Wölker και J.-B. Laignelot)

Καθού: Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου (εκπρόσωπος: C. Schiltz)

Αντικείμενο της υποθέσεως

Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη γνωστοποιήσεως, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, της εκθέσεως που περιλαμβάνει τις πληροφορίες τις οποίες απαιτεί το άρθρο 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως 280/2004/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για μηχανισμό παρακολούθησης των εκπομπών αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου στην Κοινότητα και εφαρμογής του πρωτοκόλλου του Κιότο — Πληροφορίες για εθνικά σχέδια σχετικά με τις εκπομπές αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου και μέτρα που λαμβάνονται για να περιορίσουν ή/και να μειώσουν αυτές τις εκπομπές

Διατακτικό της αποφάσεως

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να γνωστοποιήσει τις πληροφορίες τις οποίες απαιτεί το άρθρο 3, παράγραφος 2, της αποφάσεως 280/2004/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, για μηχανισμό παρακολούθησης των εκπομπών αερίων που συμβάλλουν στο φαινόμενο του θερμοκηπίου στην Κοινότητα και εφαρμογής του πρωτοκόλλου του Κιότο, παρέβη την υποχρέωση που υπέχει από τη διάταξη αυτή.
- 2) Καταδικάζει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 95 της 28.4.2007.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 12ης Ιουλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου του Βελγίου

(Υπόθεση C-90/07) ⁽¹⁾

(Παράβαση κράτους μέλους — Οδηγία 2004/12/ΕΚ — Συσκευασίες και απορρίμματα συσκευασίας — Μη εμπρόθεσμη μεταφορά)

(2007/C 211/20)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: M. Κωνσταντινίδης και J.-B. Laignelot)

Καθού: Βασίλειο του Βελγίου (εκπρόσωπος: S. Raskin)

Αντικείμενο της υποθέσεως

Παράβαση κράτους μέλους — Παράλειψη εμπρόθεσμης θεσπίσεως των αναγκαίων διατάξεων για τη συμμόρφωση προς την οδηγία 2004/12/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, που τροποποιεί την οδηγία 94/62/ΕΚ για τις συσκευασίες και τα απορρίμματα συσκευασίας (ΕΕ L 47, σ. 26)

Διατακτικό της αποφάσεως

Το Δικαστήριο αποφασίζει:

- 1) Το Βασίλειο του Βελγίου παραλείποντας να θεσπίσει εμπρόθεσμως τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 2004/12/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Φεβρουαρίου 2004, που τροποποιεί την οδηγία 94/62/ΕΚ για τις συσκευασίες και τα απορρίμματα συσκευασίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την εν λόγω οδηγία.
- 2) Καταδικάζει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

⁽¹⁾ ΕΕ C 95 της 28.4.2007.

Προσφυγή της 27ης Απριλίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Γαλλικής Δημοκρατίας

(Υπόθεση C-220/07)

(2007/C 211/21)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: J.-P. Kerpenne και M. Shotter)

Καθής: Γαλλική Δημοκρατία

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι η Γαλλική Δημοκρατία, λόγω της μεταφοράς στο εσωτερικό δίκαιο των διατάξεων περί καθορισμού επιχειρήσεων που μπορούν να εγγυώνται την παροχή καθολικής υπηρεσίας, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 8, παράγραφος 2, 12 και 13, καθώς και από το παράρτημα IV της οδηγίας περί «καθολικής υπηρεσίας» 2002/22/ΕΚ ⁽¹⁾.
- να καταδικάσει τη Γαλλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Με την προσφυγή της η Επιτροπή προσάπτει κατ' ουσίαν στην καθής ότι μετέφερε εσφαλμένα στην εθνική έννομη τάξη την οδηγία 2002/22, καθόσον η γαλλική νομοθεσία ορίζει ότι μπορεί να ανατεθεί μια επιμέρους παροχή της καθολικής υπηρεσίας σε οποιονδήποτε φορέα εκμεταλλεύσεως υπηρεσίας ηλεκτρονικών επικοινωνιών είναι ικανός να εξασφαλίσει την παροχή αυτή στο σύνολο της εθνικής επικράτειας. Η διάταξη αυτή προσβάλλει τόσο την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων κατά το άρθρο 8, παράγραφος 2, της προαναφερθείσας οδηγίας, όσο και τις αρχές της οικονομικής αποδοτικότητας και της αποτελεσματικότητας που απορρέουν από τα άρθρα 8, 12 και 13, καθώς και από το παράρτημα IV αυτής, καθόσον αποκλείει a priori τους επιχειρηματίες που δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσουν την παροχή καθολικής υπηρεσίας στο σύνολο της εθνικής επικράτειας. Ασφαλώς, η οδηγία δεν αποκλείει, αυτή καθαυτή, το ενδεχόμενο να ανατεθεί τελικά σε έναν μόνο φορέα εκμεταλλεύσεως υπηρεσίας ηλεκτρονικών επικοινωνιών η κάλυψη του συνόλου της εθνικής επικράτειας, αλλά, εν πάση περιπτώσει, επιβάλλει στα κράτη μέλη να ακολουθούν προηγουμένως μίαν ανοιχτή διαδικασία σύμφωνη με τα κριτήρια που θέτει το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι ο ενδεχόμενος ορισμός ενός μόνον φορέα είναι όντως η πλέον αποτελεσματική και η πλέον αποδοτική οικονομικά λύση.

⁽¹⁾ Οδηγία 2002/22/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, για την καθολική υπηρεσία και τα δικαιώματα των χρηστών όσον αφορά δίκτυα και υπηρεσίες ηλεκτρονικών επικοινωνιών (οδηγία καθολικής υπηρεσίας) (ΕΕ L 108, σ. 51).

Προσφυγή της 1ης Ιουνίου 2007 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου

(Υπόθεση C-263/07)

(2007/C 211/22)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: Alcover San Pedro και J.-B. Laignelot)

Καθού: Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, μεταφέροντας πλημμελώς στην εσωτερική του έννομη τάξη τα άρθρα 9, παράγραφος 4, και 13, παράγραφος 1, και το παράρτημα I της οδηγίας 96/61/ΕΚ του Συμβουλίου, της 24ης Σεπτεμβρίου 1996, σχετικά με την ολοκληρωμένη πρόληψη και έλεγχο της ρύπανσης ⁽¹⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή και
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή προβάλλει τρεις αιτιάσεις προς στήριξη της προσφυγής της.

Με την πρώτη της αιτίαση, η Επιτροπή προσάπτει, κατ' αρχάς, στο καθού ότι μετέφερε πλημμελώς στην εσωτερική του έννομη τάξη το άρθρο 9, παράγραφος 4, της οδηγίας 96/61, καθόσον προσέδεσε με την οικεία εθνική διάταξη στον — ορθό — ορισμό της έννοιας «βέλτιστες διαθέσιμες τεχνικές» μνεία περί «υπέρμετρου κόστους» των εν λόγω τεχνικών, η οποία δεν περιλαμβάνεται στο κείμενο της οδηγίας. Καίτοι η οδηγία ορίζει, πράγματι, σαφώς ότι ως «βέλτιστες διαθέσιμες τεχνικές» νοούνται οι αναπτυχθείσες σε κλίμακα που παρέχει τη δυνατότητα εφαρμογής τους εντός του οικείου βιομηχανικού κλάδου, υπό οικονομικώς και τεχνικώς βιώσιμες συνθήκες, εντούτοις δεν επιτρέπει τον συστηματικό αποκλεισμό των τεχνικών, των οποίων η δυνατότητα εφαρμογής και διαθέσεως, συνεπάγεται υπέρμετρο κόστος σε σχέση με εκείνο που βαρύνει άλλες μεσαίου μεγέθους και οικονομικώς υγιείς επιχειρήσεις του ίδιου ή παρόμοιου τομέα. Τέτοιου είδους πρόσθετοι προσδιορισμοί βγαίνουν πέραν των όσων ορίζει συναφώς η οδηγία.

Με τη δεύτερή της αιτίαση, η Επιτροπή προσάπτει, ακολούθως, στο καθού ότι περιόρισε την έκταση της επιβαλλόμενης με το άρθρο 13, παράγραφος 1, της οδηγίας υποχρεώσεως επανεξετάσεως ή αναπροσαρμογής των όρων της αδειας, καθόσον οι εθνικές διατάξεις περί μεταφοράς της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη προβλέπουν ότι η επανεξέταση αυτή πραγματοποιείται μόνο σε τρεις συγκεκριμένες περιπτώσεις ή σε περίπτωση ανάγκης «προσηκόντως αιτιολογημένης». Η διατύπωση αυτή είναι, και πάλι, πιο αυστηρή σε σχέση με το γράμμα της οδηγίας, η οποία προβλέπει, απλώς, ότι οι αρμόδιες αρχές επανεξετάζουν «περιοδικώς» και αναπροσαρμόζουν «ενδεχομένως» τους όρους της αδειας.

Με την τρίτη της αιτίαση, η Επιτροπή προσάπτει, τέλος, στο καθού ότι μετέφερε πλημμελώς στην εσωτερική του έννομη τάξη το παράρτημα I της οδηγίας, καθόσον οι οικείες εθνικές διατάξεις αναφέρονται σε «λεβητοστάσια με θερμική ισχύ καύσεως μεγαλύτερη των 50 MW» και όχι σε «εγκαταστάσεις καύσεως με θερμική ισχύ καύσεως μεγαλύτερη των 50 MW», σύμφωνα με την κατηγορία 1.1 του παραρτήματος αυτού. Ωστόσο, η κατηγορία αυτή είναι ευρύτερη και, συνεπώς, δεν περιλαμβάνει απλώς και μόνο τα λεβητοστάσια.

⁽¹⁾ ΕΕ L 257, σ. 26.